

ครั้งหนึ่ง ในสำนักของท่านอาจารย์บันไก ซึ่งเปิดสำนักสอนวิปัสสนากรรมฐาน ได้มี
นักศึกษาจากทุกทิศทุกทางในประเทศญี่ปุ่น เข้ารับการศึกษากันมาก

ในระหว่างนั้น ได้มีนักศึกษาคณะหนึ่งประพฤตินั้นเป็นขโมย ขโมยทรัพย์สินของนักศึกษาด้วยกันและถูก
จับได้ นักศึกษาหลายคนพากันโกรธแค้น และนำเรื่องไปกล่าวโทษต่อท่านอาจารย์ แต่ท่านอาจารย์
กลับนิ่งเฉยเสีย ต่อมานักศึกษาผู้นั้นก็ทำการขโมยและถูกจับได้อีก และเมื่อมีการกล่าวโทษ ท่าน
อาจารย์ก็ทำไม่รู้ ไม่ชี้เสียอีก คราวนั้นนักศึกษาทั้งหลายโกรธมาก พากันเข้าขอร้องฟ้องต่อท่านอาจารย์
โดยกล่าวว่า หากท่านอาจารย์ไม่ชำระโทษนักศึกษาผู้นั้น พวกตนก็จะพากันไปเสียจากสำนักกันทั้งหมด

ท่านอาจารย์บันไก ได้อ่านคำฟ้องแล้ว ก็เรียกประชุมนักศึกษาทั้งหมด และกล่าวว่า

ดู ก และ ผิด

ขุนประจักษ์

พวกเธอทั้งหลายที่เข้าชื่อกันมานี้เป็นคนฉลาดมาก เพราะเหตุว่า
พวกเธอต่างรู้จักว่า อะไรถูกอะไรผิด ฉะนั้นหากเธอมีความประสงค์
จะจากสำนักของฉัน เพื่อไปศึกษาต่อที่หนึ่งใด ก็ไปได้ตามความ
ปรารถนา แต่เจ้าเพื่อนขโมยผู้นำสงสารของเธอคนนี้ เขายังโง่เขลา
มาก ไม่รู้แม้ว่าอะไรถูกอะไรผิด ถ้าฉันไม่สอนเขา ใครเล่าจะเป็น
ผู้สอนเขา ฉะนั้น ขอให้เธอทั้งหลายเห็นใจเถิด ที่ฉันจะต้องให้เขา
คงอยู่กับฉันต่อไป ส่วนพวกเธอนั้นจะไปก็ไปเถิด

ด้วยคำพูดของอาจารย์เอง ทำให้นักศึกษาที่ชอบขโมยคนนั้นร้องให้ออกมาด้วยความเสียใจ
อย่างสุดซึ้ง และตั้งแต่นั้นมาเขาก็กลับตัวเป็นคนดี ไม่มั่นสยลลักขโมยต่อไป